

Що б таке зламати?

На одній маленькій планеті, яку деякі зірвиголови об'їжджають навіть на велосипеді, є маленьке королівство. Розташоване воно десь між тридев'ятим царством і тридесятим панством. Гектарів у цього королівства небагато, усього кілька соток, і на карті світу воно позначено лише крапкою. Такою крихітною, що прочитати назву не може ні Король, ні Головний Радник пан Етикетус – навіть за допомогою лупи.

Але все-таки це королівство цілком нормальне. У ньому є замок, піддані, гаряча вода, кілька троллейбусних маршрутів

і звичайно ж Принцеса. Та сама, якій одного разу запало в голову влаштувати ремонт.

Здається, це було у вівторок, найкращий день для ремонтів – так вирішила Принцеса. Тільки вона не знала, що саме ремонтувати. Вона обійшла замок чотири рази. Стіни стояли міцно. Вежі сяяли свіжою штукатуркою. Зубці були цілими до цеглинки – сусідні королі давно вже не нападали. На даху блищала нова черепиця. Труби диміли справно. Годинник над парадним входом цокав хвилина в хвилину. Рів ніде не протікав. Навіть із крана на кухні не капало.

«Що ж робити?» – подумала Принцеса і зателефонувала до майстерні з ремонту.

– Добрий день, – сказала вона. – Що б нам таке відремонтувати?

– А де ви живете?

– У замку.

– Таж нічого у вас ремонтувати, усе до ладу, перевіряли нещодавно, – відповіли їй.

Тоді Принцеса зрозуміла, що спочатку треба щось зламати, і зателефонувала до майстерні з поломок.

– Добрий день, – сказала вона. – А що ви можете поламати?

– А де ви живете?

– У замку.

– Панночко, ви при своєму розумі? Нам Король таке потім влаштує! Усі кістки переламає! Не будемо ми у вас нічого ламати, – і в майстерні кинули слухавку.

Принцеса чхнула і розревілася. Ревти вона пішла на найвищу вежу, щоб ніхто не побачив. Вона плакала довго-предовго, поки не затопила вежу до другого поверху.

— Потоп! — із криком ускочив Король. Босоніж і в підвернутих панталонах, які все одно трохи намокли. — Що ти накоїла? Тепер на ремонт цієї вежі мені доведеться витратити півказни!

— Не треба! — зраділа Принцеса. — Я сама все побілю і пофарбую!

Вона втерла сльози, наділа фартух, узяла з ванної кімнати фен і пішла сушити стіни. «Ось висохнуть, — думала Принцеса, — потім підшліфую, де треба, — а там і до фарбування справа дійде».

І вона загадала Головному Радникові купити найкращий у світі набір олійних фарб і малярських пензликів.

Дев'яносто сім із половиною принцес

Замок у королівстві був останньої моделі, тому в кабінеті Короля була потаємна кімната. Король ховався там від настирливих відвідувачів. Або робив те, що роблять зазвичай у потаємних кімнатах — малював на стінах. Але не якісь дурниці.

У вільний від основної роботи час Король діставав із комірчини драбину, кольорові олівці й малював величезну карту світу. Виходило гарно-прегарно! Сині моря й океани, різноко-

льорові королівства, піратські кораблі і стіни фортець. Тільки поки що це був секрет. Ось коли Король закінчить, тоді він усіх як скличе...

– Ой, як чудово! – раптово пролунало в нього за спиною.

Від несподіванки Король навіть олівець зламав. І хотів запустити ним у нахабу. Це ж треба, увесь сюрприз зіпсувати!

– Ваша Татусевосте, це неймовірно гарно!

Роздратований Король спустився з драбини. Принцеса, ніби нічого й не сталося, стояла в дальньому кутку й розглядала карту.

– Тобі насправду подобається? – спитав Король.

– Звичайно! У вас о-о-отакенний талант!

– Годі вже... – зняковів Король і майже перестав сердитися на дочку.

Принцеса не відводила очей від карти. Вона розглядала, як паслися справжні слони й жирафи, вивергалися вулкани, літали літаки і працювали в полях селяни.

– Тер-ра-лі-ко-пер-сі... – спробувала Принцеса прочитати вигадливу назву королівства. Але не змогла.

– Це латина, – пояснив Король. – Її ніхто, крім придворного аптекаря, не знає.

Але Принцеса навіть без назв зрозуміла, що у світі є ще багато інших королівств.

– І в кожному своя принцеса?

